

Aproapele

Nicu Hăloiu

(„Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău,
cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.”
Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă.
Iar a doua, asemenea ei, este:
„Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.”
În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Prorocii.)

Aproapele

...
Am întrebat odată, un coleg din lume,
Cu care-mpart-zic eu-aceeași neștiință,
De ce se luptă omul cu-atâta stăruință,
De-a-și făuri în viață un sclipitor renume?
...
O, dragul meu confrate, -nainte de naștere,
Îți amintești cumva de am avut de-ales
Ce vom face noi, în lumea asta mare,
În zbaterea-i neroadă și fără de-nțeleș?
...
Cu o privire-naltă, de undeva de sus,
Acela m-a-ntrebat, tu cine ești străine?
Tu știi cine sunt eu? Privește-mă mai bine,
Asemenea-ntrebare nici regii nu mi-au pus!
...
Și de când noi suntem amândoi colegi?
Eu m-am luptat o viață în lumea asta mare,
Să-mi fac un bun renume, poți să înțelegi?
Și eu sunt cineva, nu sunt un oarecare!
...
Mi-am amintit deodată, ce trebuie să fac,
Menirea pentru care în lume m-am născut,
Am înțeles și-apoi am plecat, tăcut,
Să mă găsesc în lume, cu mine să mă-mpac!
...
O, mândrie goală și-al tău ego umflat
Din om fără valoare ce se vrea măreț,
Cum te bați în lume cu ceilalți ce se bat
Să-i poți privi pe toți de sus și cu dispreț!
...
Eu mă plimb discret în lumea asta mare,
Să mă găsesc și-apoi cu mine să mă-mpac,
Deși îmi este greu și nu știu cum să fac,
Pentru că eu mă văd de fapt, în fiecare!